

»cincanje za plotom« ne velja. Človek mora biti odločen. Nemaikrat je poslušala na ulici množica ljudi čudni prepir. Kakor povsod, tako sta bili tudi med njimi kmalu dve stranki. (Saj je mnogo ljudi na svetu, ki ničesar ne mislijo). Jedni so se potezali za mlajšega, drugi za starejšega brata. Večina je pa stala mirno, zmajevala z glavami in se posmehovala. Ko sta se brata v jezi in ne z najlepšimi pozdravi razhajala, spremljali so ja prijatelji na obe nasprotni strani. Obe stranki sta odločno trdili svoje pravice in svojo neomadeževano narodno čast ter prepevali:

»Živeli Slovenci
Na vse večne čase!«

Hudobni sosed je pa dostavil:

»Vedno se in pridno
Trgajte za laše!«

Z vednim zbadanjem sta drug drugemu kopala prezgodnji grob. Zadnji čas nista že imela med ljudmi

in celo med svojimi prijatelji nobene veljave več. Tužno je plakala mati na ranih grobovih svojih sinov. Zlobni sosed si je pa zadovoljno mel roke govoreč sam s seboj: »Posrečilo se mi je!« —

Gospod urednik! Vem, da ste že mislili čitajoc to fantazijo: pesimist je danes zgrešil pravo adresu. Ne, ni tako! Hotel sem pokazati primer posledkov žalostne nesloge. Saj se tudi pripovedi časi začenjajo z »eksepelnom«. Tudi pravijo, da so nauki v obliki povesti posneti bolj umljivi. Če so osebe komu kaj znane, ne morem pomagati. Čast mi je prištevati se z mernim realinom in osebo svoje jemljem iz vsakdanjega življenja, najraje iz sedanjega časa, kojih mi ni treba daleč iskati.

Gospod urednik! Če potrebujete še kakšnega posajnila, evo me! Moja vest je čista. Niti obsodbe se ne bojim! Če se bode nadaljevalo o novem letu začeto delo — da se bodeimo namreč mejsobno grizli, žalostna nam majka! Vaš
pesimist.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. (Razdelitev obleke ubogim šolarjem.) Konec. Vsemogočni bo pa zapisal ta dela ljubezni v knjigo dobrih del usmiljenja in krščanske ljubezni. Uboga šolska mladina se bode pa milosrčnim gospem in vsem drugim dobrotnikom hvaležno skazovala s tem, da se bode vedno vzgojevala po načelu: »vse za vero, dom, cesarja«.

Če bi pa milostne dobrotnice in dobrotniki ne želi tiste hvaležnosti, ki jim gre, naj ne štejejo ubogi mladini tega v zlo, saj že sama zavest, da so siromakom pomagali, že to je lepo plačilo in zato naj nadaljujejo to človekoljubno delo tudi prihodnje leto. Dobremu, usmiljenemu sreca je blagi čut tako prirojen, da samo za se ne more biti srečno, ampak najde svojo srečo le v sreči drugih ljudi. Naslednja pripovedka slavnega pisatelja Ivana Turgenjeva nam kaže, kako redkokedaj sta dobrodelnost in hvaležnost združeni.

Nekoč napravi Stvarnik veliko pojedino. Povabljene so bile na to pojedino vse čednosti: torej same dame. Ogromno število se jih nabere v prekrasni dvorani, bile so vsake vrste, majhne in velike. Manjše so bile prijetnejše in ljubeznjivejše, kakor večje, vse so se pa čutile prav zadovoljne in so se prav ljubko med sabo zabavale, kakor se sploh spodobí sorodnicam in znanam.

Stvarnik jih opazuje od strani in kmalu zapazi, da se dve dami v tej družbi še ne poznata, ker nič ne občujeta med sabo. Na tihem stopi k njima, prime prvo za roko, pelje jo k drugi ter predstavi prvo drugi kot »dobrodelnost«, drugo pa prvi kot »hvaležnost«.

Obedve čednosti se zelo druga drugi čudita, kajti kar svet obstoji, in to je že nekaj tisoč let — sta se na tej pojedini v prvič vidile; pa tudi v bodoče sta se druga druge ogibale in se še dandanes ogibata.
Jakob Dimnik.

Iz Ambrusa. (Jožef Perko †.) Dne 8. grudna p. l. je umrl g. Jožef Perko, učitelj v Šmihelu pri Žužemberku po tridnevni bolezni za otrpnenjem možganov v 32. letu svoje starosti. Pokopan je bil v Ambrusu poleg svoje žene, ki je po dolgi in mučni bolezni dne 17. vinotoka p. l. umrla in zapustila 15 mesečno dete. Rajni je bil blag tovariš svojim sotrudnikom, miroljuben mož, priljubljen pri višjih kakor tudi v vsi občini. Zadnje čast pri pogrebu so mu skazali gg. učitelji in gđe. učiteljica iz Žužemberka in gg. učitelja iz Dobernice in Zagraeca. Tem gospodom in gospodičini kakor obilemu številu drugih spremljevalcev rajnega k večnemu počitku izrekajo tužni sorodniki prisrčno hvalo. — V miru počivaj!

Iz ljubljanske okolice. (Popotnikov kalendar za l. 1892.) Tako se mi je priljubila ta knjižica, da bi jo res težko pogrešal, ako bi kdaj prenehala izhajati. Čudil bi se, ako bi poznal kacega tovariša, kateri bi bil brez nje in ne podpiral njenega uredništva, katero ima gotovo čez glavo dela z njo. Zelo nestrpno sem jo pričakoval tudi letos in ker je bilo že sredi prosinca, sem nekoliko »pobezal«, da sem prišel srečno do nje. Knjižica je res jako lična, veliko lepega gradiva je v nji. Lepša jo podoba slovanskega pedagoga Komenskega s primerno pesnico, priloženo ji je žrebanje avstro-ogerskih srečiek leta 1892. itd. kakor druga leta. Najzanimivejši je pa go-

tovo imenik. Radovedno pregleduje vsak učitelj, kje mu biva ta ali oni prijatelj in sošolec. Zanima ga, koliko ima plače, število učencev itd. Ali žalibog, da ravno tu koledar ni zanesljiv.

Pregledoval sem šolski okraj Ljubljana (okolica) in našel, da je plačilni razred v tem okraji pri 12 učiteljih napačno vpisan in sicer: Črnuče IV. mesto III., Št. Jakob III. mesto IV., Ježica IV. mesto III., Kopatj III. mesto IV., Pirniče III. mesto IV., Sv. Peter II. mesto III., Preserje (1. mesto) II. mesto III., Šiška (3. mesto) III. mesto IV., Šmartno III. mesto IV., Šent-Vid (1. mesto) I. mesto II., Šent-Vid (2. m.) II. mesto III., Vrhnika (3. mesto) II. mesto III. Ravno tako napačno so vpisane številke šolo obiskujočih in godnih otrok.

Koj pri začetku »beleznice« je bil lansko leto trd črn papir, na kojega se je lahko s pisalom kajčasno zapisalo in potem zopet izbrisalo. To se mi je zdelo jako praktično. Ako grem v mesto, imam to ali ono kupiti ali naročiti. To sem si vselej ondi znamenoval in ko sem opravil, izbrisal. Želeti bi bilo tudi, da bi se dobivali kakor vlani koledarji v usnje vezani z zaklopnico, da se potem lahko rabijo za listnico.

Končno naj bi slavno uredništvo stvar tako urediti blagoizvolilo, da bi vsak učitelj imel koledar vsaj do novega leta v rokah, ker potem koledarjem tudi povsod cene padajo. *Jožef Gregorin — Črnuče.*

S Krasa. Začetkom leta prešinjajo človeško srce razne misli, navdaja nas up in vzbuja se v nas ljubezen. Vera nas vzdiga k Vsemogočnemu, v katerem je naš up in vir pristne ljubezni. Te tri čednostne cvetke, ako so združene, prinašajo blagost in so vir srečnega življenja.

Populimo tedaj osat, da bode na učiteljskem polji med drugim uspevala tudi prehlaga cvetka »ljubezen«. Naj bi bilo letošnje leto tudi kraškimi učiteljem leto vzajemnega delovanja pod ščitom kr-

šćanske ljubezni! Lansko leto je neki gospod dopisnik —o— s Krasa v »Pop.« št. 8 in 19 pital svoje kraške kolege z raznimi epitetmi ter brskal, zavijal in se zdahnil, zmečavši svoj gnjev. Ko je pa spodnjekraški kolega v »Pop.« št. 21 s podpisom —e— stvarno poročal in ocenil ono pisavo, je zopet —o— izbruhnil svojo oliko v »Pop.« št. 23. Kar je dvakrat dopisnik —o— iskal, mu je proti dopisnik —e— povedal in ko je zopet —o— v blatu poteptal svojega kolega —e—, je prišel urednik »Pop.« do besede: »S tem naj bo konec tej pravdi«. Čudna logika!

Ne bodem pogreval onega zelja, vender dovolite g. urednik, da se v Vašem in našem »U. T.« vsaj nekoliko spomnim »Popotnikovega« dopisnika —o— gledé št. 23 prošlega leta: »Čemu se hudovati, ako se je dopisnik Savel prelevil v Pavla. Poboljšanje je vsekdar le častno! Označilno je, da g. dopisniku ne ugaja niti Savel niti Pavel!?

Čemu se domišljati jugovzhodne sapice, saj je ne trebuje. Ne morem pa umeti, da je nečastno, ako učitelji sami hodijo k davčnemu uradu po svojo mezdo, da pri davčnem uradu izgubé svoj ugled in stanovski ponos!?! Ako je pa tako, bila bi naši šolski oblasti dolžnost preskrbeti, da učitelji dobé doma svoje plače. Menim pa, da je ona iznajdba le humbug, kajti ako učitelj jedenkrat v meseci zapusti svojo rezidenco ter se napoti v bližnjo metropolo, potegne trdo prislužene novce in izvrši še razne druge opravke, mu je tudi to v čast.

Nečastno zadevlje učitelja, ako se v navzočnosti občinstva robato vede, vpjani, svoje dolžnosti zanemarja. Učitelji z borno plačo ne moremo se jednačiti z uradniki! Nimamo tudi servilnih slug, kojim bi veleli: »Nujte, hodite in prinesite mi denar.

Dragi kolegi! Ne sramujmo se davkarije, tudi ne uboštva; a sramovati bi se nam bilo le onih marog, koje bi vplivale na slabo vzgojo naše mladine in kršene medsebojne ljubezni, kajti to je vez človeštva, brez nje ni sestanka, obstanka, napredka! *Miroľjub.*

Društveni vestnik.

Iz našega društva. Občni zbor »slovenskega učiteljskega društva v Ljubljani«. (Dalje in konec.)

Da bode tudi zunanji svet vedel, da živimo, je naše društvo o svojem delovanji poročalo »Dunajskemu pedagog. društvu«, katero je to že v svojem letniku priobčilo.

Nadalje je postalo naše društvo ud »Hrvatskega pedagog. društva«.

Prijetno dolžnost je odbor spolnil s tem, da je izročil v zadnjem občnem zboru izvoljenemu častnemu členu, ravnatelju, bivšemu predsedniku našega društva g. Andreju Praprotniku, častno diplomo.

Ker se je letos v velikih počitnicah sešla v našem glavnem mestu deželna konferencija, preskrbelo je

društvo stanovanja vsem onim gg. društvnikom, kateri so se oglašili, za kar je imel odbornik g. Bahovec največ zaslug.

Jako prijetno mi je poročati, da je bila letos »nemila smrt« našemu društvu prav mila; kajti nijednega društvnika nam ni pobrala in želim le, da bi nam tudi za naprej prizanesla.

Za društvo je tudi veselo, da se je število udov v teku leta precej pomnožilo. Lansko leto je društvo imelo 1 častnega, 65 pravih in 2 podporna člana; sedaj pa sta 2 častna, 90 pravih in 1 podporni član. Tudi to število nam ne sme zadostovati in posebno še sedaj ne, ko postane »Tovariš« naša lastnina. Naša naloga je, list duševno in materijelno podpirati.